

Адреси за кореспонденция:**Янко Янков**

ж. к. “Дианабад”,
Блок 4, етаж 6, ап. 38,
(тел. **868-77-14**)
София – 1172

Ст. н. с. Янко Янков

Институт за правни науки при БАН
ул. “Сердика” № 4
София – 1000

29 септември 2005 г.

Кого защитава Западът – Човешките права или Червената мафия?

LPC-Embassy-001/ 29 септември 2005 г.

До Негово Превъзходителство
г-н **Карл Дийм**,
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Австрия**
ул. “Шипка” № 4
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Филип Беке**,
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Кралство Белгия**
пл. “Велчова завера” № 1
София – 1126

До Негово Превъзходителство
г-н **Джеръми Хил**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на **Обединено Кралство Великобритания
и Северна Ирландия**
ул. “Московска” № 9
София - 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Харалд Киндерман**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на **Федерална Република Германия**
ул. “Фредерик Жолио-Кюри” № 25
София - 1113

До Негово Превъзходителство
г-н **Прокопиос Мандзуранис**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Гърция**
ул. “Сан Стефано” № 33
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Свенд Бойе Мадсен**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Кралство Дания**
бул. “Княз Дондуков” № 54
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Джефри Кийтинг**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Ирландия**
бул. “Ал. Стамболийски” № 55, етаж 4
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Фернандо Ариас Гонсалес,**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Кралство Испания**
ул. “Шейново” № 27
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Джан Батиста Компаньола,**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Италия**
ул. “Шипка” № 2
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Андреас Игнатиу,**
Временно управляващ дипломатическата мисия
на **Република Кипър**
кв. “Изток”, ул. “Ю. Гагарин”,
блок 154-А, етаж 1, ап. 2
София – 1113

До Нейно Превъзходителство
г-жа **Славомир Даброва,**
Извънреден и пълномощен Посланик
на **Република Полша**
ул. “Хан Крум” № 46
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Мариу Жезуш Душ Сантуш**,
Извънреден и пълномощен Посланик
на Република Португалия
ул. “Ивац Войвода” № 6
София – 1124

До Негово Превъзходителство
г-н **Михал Котман**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Словакия
бул. “Янко Сакъзов” № 9
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Йеньо Фалер**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Унгария
ул. “6-ти Септември” № 57
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Кауко Ямсен**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Финландия
ул. “Бачо Киро” № 26-28, ет. 5
София – 1000

До Негово Превъзходителство
г-н **Ив Сен-Жур**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Франция
ул. “Оборище” № 27-29
София – 1504

До Нейно Превъзходителство
Вилем Александер ван Ее,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Кралство Холандия
ул. “Оборище” № 15
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Петр Докладал**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Република Чехия
бул. “Янко Сакъзов” № 9
София – 1504

До Негово Превъзходителство
г-н **Бертил Рут**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Кралство Швеция
ул. “Алфред Нобел” № 4
София – 1113

До Негово Превъзходителство
г-н **Джон Байърли**,
Извънреден и Пълномощен Посланик
на Съединените Американски Щати
кв. “Лозенец”, ул. “Козяк” № 16
София – 1407

Информационно копие:

До г-н **Георги Първанов**
Президент на България
бул. “Княз Дондуков” № 2
София – 1000

До г-н **Максим Минчев**,
Генерален директор
на Българската телеграфна агенция (БТА)
бул. “Цариградско шосе” № 49
София - 1124

До **Радио “Би Би Си”**,
Български отдел, Софийско кореспондентско бюро,
ул. “Княз Борис I” № 67
София – 1000

Ваши Превъзходителства,

I. Както узнах от българските медии, през последните две години все повече и повече от т. нар. *западноевропейски политици и държавни дейци*, както и от *акредитираните в България посланици*, изоставиха предпазливите дипломатически изявления и категорично и енергично започнаха да се изказват за необходимостта от *“изграждане на общ фронт” “срещу либийското правосъдие”* (изразът е на **Тони Лойд**, Председател на групата на Великобритания в ПАСЕ) и за *“превръщането на темата за осъдените в Либия български медиици”* в *“Тема № 1 за Брюксел”* (изразът е на **Джонатан Ален**, Говорител на Председателството на Великобритания в Европейския съюз), както и че *“Европа е гневна на съда в Либия”* (изразът е на еврокомисарката по външните отношения **Бенита Фереро-Валднер**. Особено странно е (поне в моите очи) изявлението на канцлерът на Германия **Герхард Шрьодер**, че е необходимо *“да не се изнасят подробности пред обществеността за полаганите от различните страни усилия за решение на проблема”*.

От българските медии узнах, че след посещението на българският Президент **Георги Първанов** в Триполи и разговорите му с либийския лидер **Моамар Кадафи** по негова идея у нас е създадена т. нар. *“неправителствена организация”*, която през октомври ще посети Либия, за да занесе помощ от медикаменти за местните болници и да

разговаря с **Асоциацията на семействата на болните деца**, за заболяването на които либийското правосъдие е приело, че са виновни няколко души български медицински работници. Пак от медиите узнах, че тази **“неправителствена организация”** ще бъде ръководена от депутатката **Евгения Живкова**, и че в нея ще бъдат включени т. нар. **“общественици”** и **“бизнесмени”**.

Приемам, че не си заслужава труда тук да коментирам въпроса дали така определената като **“неправителствена”** организация наистина е такава, след като ще бъде оглавявана от депутат от **управляващата** (или **“съуправляващата”**, ако се съобразим с функциониращата демагогия) **партия**, без, разбира се, да коментирам и въпроса за личностността и партийно-правителствената приемственост.

Приемам, че не си заслужава труда тук да коментирам и въпроса, свързан с персоналността и партийно-политическата принадлежност на членовете на тази **“организация”**, определени като **“общественици”** и **“бизнесмени”**, тъй като съм абсолютно категоричен в убеждението си, че и те ще са точно толкова **“неправителствени”**, колкото и въпросната фамозна персона.

И за да не дам възможност писмото ми да бъде интерпретирано като обичаен елемент от специфичната за т. нар. “посткомунистическа България” политическа маскарадна игра на **“управляващи”** и **“опозиция”** или на **“добри”** и **“лоши”**, нека предварително и изрично заявя, че никога не съм се заблуждавал относно това, че: **1) както всички управляващи и опозиционни парламентарни партии, така и всички правителствени формирования през последните петнадесет (15) години са само модернизиран политически слугинаж на онзи престъпен елит, който съветските КГБ и КПСС бяха формирали като свой български филиал, известен като ДС и БКП, и който днес функционира като български филиал на руската Червена мафия;** **2) към този престъпен слугинаж през последните 15 години принадлежат не само служителите на сегашното Президентство, но и всички служители на предишните президентски екипи, не само сегашното Правителство, но и всички правителства преди него, и не само всички ръководни функционери в сегашният Парламент, но и тези в предишните парламенти;** **3) и че като израз на особената многопосочна стратегия от страна на **Висшето мафиотско менажерство** е фактът, че през последните петнадесет (15) години все пак от време на време е било допускано сред депутатите да има и поне няколко души т. нар. **“автентични измамници”**, които (или през цялото време или поне в началото) въобще не разбират нито текста, нито контекста на сценария, в който са включени, и предназначението на които е да дават фалшива надежда на онези, които са ги избрали, както и да бъдат умело изтъкван пред света аргумент в подкрепа на демагогската теза за наличието на плурализъм, докато всъщност на този вид монизъм би завидел дори и самият Сталин.**

II. Несъмнено стратегическата ми цел е много по-глобална, но непосредствено конкретният повод, по който се обръщам към Вас, **Ваши Превъзходителства**, е свързан именно с **въпроса за българските медици**, които либийското правосъдие е определило като **доказано предумишлено виновни** за заразяването на либийските деца с болестта СПИН.

Във връзка с това, обаче, преди всичко трябва изрично и ясно да Ви кажа, че най-малкото аз бих бил този, който би изразил каквото и да е доверие към т. нар. “социалистическо правосъдие”, към което несъмнено принадлежи и правосъдието на държавата, официално наричаща себе си **“Социалистическа народна Либийска арабска джамахирия”**. И че това е така, защото и самият аз благодарение на именно на **“социалистическото правосъдие”** престоях в българския затвор шест години, през две от които въобще не съм виждал дневна светлина. И освен това, трябва изрично и ясно да Ви

кажа, че напълно закономерно после, след извършените през 1989-1990 г. съществени промени на декора на политическия театър аз бях официално признат за невинно осъден при пълна липса на изискуемите от закона доказателства, при което напълно закономерно всички, които участваха в осъждането ми, бяха “справедливо наказани” с това, че станаха не само видни магистрати (включително и съдии в Конституционния съд) и видни бизнесмени-капиталисти, но и единствените “демократични партньори” на Запада.

III. Обръщам се към Вас, Ваши Превъзходителства, за да Ви кажа, че като професионален юрист категорично не мога да приема официално демонстрираната българска държавна позиция по т. нар. “либийски правен казус”, тъй като абсолютно всички елементи на тази позиция са пълно копие именно на социалистическата правосъдна рефлексия.

Както и да подчертая, че дори и с факта, че г-н Президента е определил за посланик ad hoc именно внучката-дъщеря на мракобесника Тодор Живков в случая той имплицитно е казал на либийския си колега, че така или иначе в България се е променила само външната изразна форма, но не и съдържателната същност на мракобесничеството, и че нищо не бива да им пречи да продължават дълбоко същностната си стратегия, при която поради политически съображения да манипулират фактите и така да могат както да осъдят невинния, така и да оправдаят виновния.

Освен това, обръщам се към Вас, Ваши Превъзходителства, за да Ви кажа, че тъй като официалната българска държавна позиция е, че българските медици са невинни и следва да бъдат освободени именно като невинни, както контролираната от Червената мафия българска държава, така и контролираните от същата мафия български медии правят абсолютно всичко, за да изопачат всеки жест на западните политически и държавнически дейци.

Става дума за това, че като правило всички изказвания на западните политически и държавнически дейци, които по законите на благоразумието са насочени най-вече срещу принципно нехуманната за западноевропейското правно мислене същност на смъртната присъда, грубо и тенденциозно са подложени на т. нар. “подмяна на тезиса” и са представени като изказвания в полза на тезата за юридическата невинност на осъдените. И тъй като съм абсолютно категоричен, че това е нещо, което Вие несъмнено отдавна сте констатирани, ползвам случая, за да изразя удивлението си от факта, че никога не сте протестирали.

IV. Обръщам се към Вас, Ваши Превъзходителства, за да Ви кажа, че като юрист категорично не съм приел и все още отказвам да приема тезата на “социалистическото либийско правосъдие”, че осъдените български медици са “доказано виновни”; но в същото време и категорично отказвам да приема на доверие твърденията на българската държава, че те са “доказано невинни”.

Дори нещо повече – професионалната ми квалификация и многогодишният ми непосредствено практически опит ми дават категоричното основание да направя недвусмисления извод, че от психологическа и логическа гледна точка поведението на българската държава е поведение на престъпник, опитващ се да скрие от обществеността и от правосъдието престъпленията си.

Във връзка с това искам да привлека Вашето внимание върху редица факти и обстоятелства.

Като депутат във **Великото Народно събрание** през 1990 и 1991 г. аз използвах политически еуфоричната ситуация, за да упражня силен натиск върху тогавашният **Прокурор на Въоръжените сили генерал Лилко Йоцов**¹ и така получих достъп до едно изключително обемисто строго секретно прокурорско дело, от което беше недвусмислено видно, че през началото на 80-те години по искане на КГБ и по подобие на “челният съветски опит” в България са били създадени три лаборатории, известни като № 11, № 12 и “Биоелектроника”, които в оперативно отношение са се намирали на най-строго подчинение на **генерал Иван Горинов** (ръководител на т.нар. група за изпълнение на специални поръчки), а в научно-медицинско отношение – на **инж. д-р Стефан Найденов** и **д-р Хари Жабилов**, и към оперативно-експерименталната мрежа на които са били включени абсолютно всички болнични заведения в страната.

Тези три лаборатории са били част както от вътрешно-съветската, така и от международната оперативно-експериментална мрежа на КГБ и са имали предназначението с цената на всички възможни невинни човешки жертви да участвуват в и да спечелят “сървенованието” с “загниващата капиталистическа медицина”, при което да демонстрират “несъмнените възможности на социалистическия медицински гений” и първи да изнамерят лекарства против рак и СПИН. За даването на т. нар. “политически чадър” и за непосредственото създаване и организиране на тези три лаборатории е било взето специално решение на Политбюро на БКП, а в Държавна сигурност е бил изготвен специален оперативен план, непосредствен изпълнител на който е било т. нар. **Управление за безопасност и охрана (УБО)**, но в който план по различен начин са били включени като изпълнители и всичките други управления на Държавна сигурност.

За първи път за тези лаборатории и свързаните с тях престъпни експерименти съм писал още на 12 август 1991 г. в статия, озаглавена “**Зеленото чудовище от УБО**”, публикувана в брой 3 на издаваният от мен в-к “**Либерален конгрес**”. Впоследствие във връзка с това съм писал не само статии, но и редица официални изложения до българската прокуратура и другите държавни институции, при което не само абсолютно никога не съм получил никакъв отговор, но и абсолютно никога не съм срещнал какъвто и да е опит за опровержение. Освен това, всеки мой опит да получа официален достъп за запознаване с напълно конкретно посочените от мен документални масиви, свързани с тези престъпления, е бил посрещан от абсолютно категоричния отказ за даване на такъв достъп, който факт, сам по себе си, е напълно достатъчно красноречив.

Така, в крайна сметка всичко, което съм написал досега във връзка с т. нар. медикаментозен държавен тероризъм е публикувано в следните издания: **1) Янко Янков**, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., 1994, **Том 1**, с. 338-339; с. 443-444; **2) Янко Янков**, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., 1995, **Том 2**, с. 498-513; **3) Янко Янков**, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., 2002, **Том 3**, с. 160-169; **4) Янко Янков**, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., 2003, **Том 4**, с. 3-17; **5) Янко Янков**, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., 2003, **Том 5**, с. 101-112; с. 324-327; **6) Янко Янков**, Документ за самоличност. Политическа документалистика, С., 2005, **Том 6**, с.187-195; с. 385-386; с. 445-451; с. 471-474; с. 499-500; с. 502; **7) Бюлетин № 004** от февруари 2000 г., издаван от мен в Лондон и депозиран в 17 световни библиотеки, изрично посочени в самия Бюлетин; **8) Янко Янков**, Смъртното наказание. Танатологически аспекти, С., 2004; **9) Янко Янков**, Въведение в танатологията. Феноменология на живата и смъртта, С., 2004; **10) Янко Янков**, Руският тероризъм, С.,

¹ След като през февруари 1997 г. той и съпругата му случайно оцеляха във взривеният им автомобил той изрично ми каза: “**Янко, ако искаш да си жив и да са живи близките ти, забрави за напките, които преди няколко години съм ти давал да четеш!**”).

2004; **11) Янко Янков**, Българският тероризъм, С., 2004; **12) Янко Янков**, Хронология на най-известните терористични актове, С., 2004.

У. Разбира се, ненамирам за нужно тук и сега да възпроизвеждам в подробности онова, което съм написал в посочените по-горе издания, но мога напълно уверено и компетентно да заявя, че гробното мълчание, с което се посреща всичко написано от мен в това отношение е резултат именно на обстоятелството, че фактите с които боравя и на които се позовавам са абсолютно неопровержими.

Според документацията, намираща се във въпросното прокурорско дело, *посочените лаборатории са се занимавали не само и не просто със строго научните (макар и престъпни) търсения и експериментирания, подчинени на иначе формално хуманната идея за изнамирането на лекарства за посочените болести, а всъщност водещото направление в тяхната дейност е било подчинено преди всичко на идеята да бъдат изнамерени фармакологично-медицински субстанции и оперативно-практически механизми за терористично (елиминационно и наказателно-репресивно) посегателство върху политически и оперативно неудобни личности. Или казано много по-ясно: формално хуманната дейност на тези лаборатории е служела преди всичко като прикритие на същинската дейност, а именно – изнамирането на фармакологично-медицинско оръжие за военна и терористична употреба.*

В посоченото строго секретно прокурорско дело съм намерил установени от прокуратурата доказателства, че специални обекти на елиминационно посегателство чрез някои от изнамерените субстанции са били **Петър Дончев**, прокурор от Главна прокуратура, **Любомир Цанков** и **Иван Благоев**, прокурори от Софийската градска прокуратура, конкретно-професионалната функция на които е била да отговарят за затворите и в частност да присъствуват на изпълнението на смъртните присъди, при което именно те са били лицата, които са давали разрешение да бъдат незаконно извършвани върху затворници както чисто медицински експерименти, така и експериментално-медикаментозни екзекуции. При това, посочените прокурори са били “заслужили честта” да бъдат такива обекти съвсем не заради някакво тяхно конкретно виновно поведение, а единствено поради “превантивни съображения” - за да им бъдат предварително “затворени устата”, ако случайно по-късно решат да разкажат онова, което знаят.

Особено важно внимание заслужават и фактите, които през 1992-1996 г. бяха получили многократно публично информационно интерпретиране и според които специални обекти на секретно медикаментозно посегателство са били действащите по време на службата си **Бриго Аспарухов**, генерал от българския и съветския шпионаж и Директор на българската разузнавателна служба, както и **Валентин Стоянов**, работещ като говорител на българския президент. За съществуването на такова посегателство в медиите бе съобщавано не само от самите двама засегнати лица (които по онова време бяха едни от най-висшите служители в държавата йерархия), но и най-официално бе признато от **Софийския градски прокурор Нестор Несторов**, който в интервю от 05 октомври 1995 г. официално заяви, че е образувал прокурорско разследване срещу неизвестен извършител. Впоследствие, разбира се, извършителят остана неизвестен единствено на обществеността, а пострадалите тихомълком се разбраха (постигнаха споразумение) с него и така всичко мистериозно замлъкна. Към същата група принадлежат и фактите, изнесени през 1991 г. пред германското издание “*Дер Шпигел*” (както и в българската преса през април 1992 г.) от **Александър Александров**, полковник от разузнаването с 30-годишен стаж като шпионин в Аржентина.

Ако не сте преднамерени симпатизанти на комунистическите и мафиотските престъпници бихте могли да приемете и това, че “поне известно внимание” биха заслужавали и фактите, описани в многобройните жалби до прокуратурата от

политическите затворници Илия Минев, Георги Константинов, Стефан Вълков, Васил Узунов, Васил Златарев и от мен (Янко Янков), на които факти и личности досега никой никога не е обърнал дори минимално внимание.

VI. Към посочената група факти принадлежат и тези, които се отнасят за извършваните под ръководството на **проф. д-р Атанас Шишков** през пролетта на 2000 г. **противозаконни клинични изпитания на нови лекарствени средства**, при които **като “опитни зайчета” са били използвани живеещи в сиропиталища малолетни и непълнолетни деца без никаква родителска защита**. Със задачата да изпълни мисията, която му е била възложена от Червената мафия още преди да постъпи на високата си държавна длъжност, с разследването на този случай се бе заел самият **заместник-главен прокурор Христо Манчев** и така днес всичко свързано със случая е покрито с прокурорският гриф “Строго секретно!”.

Към тази група принадлежат и фактите, отнасящи се за медицинските експерименти, извършвани от 1998 до 2001 г. в болницата в гр. Бургас, като в този случай **заради заслугите си към Червената мафия прокурорът Мила Георгиева бе повишена в длъжност и постъпи на работа в Главната прокуратура**, където е и днес.

VII. И накрая обръщам се към Вас, **Ваши Превъзходителства**, за да Ви помоля **или да мотивирате представителите на българската държава** (Министърът на външните работи, Министърът на вътрешните работи и Главният прокурор), към които официално съм се обръщал със съответните искания, **да ми предоставят за запознаване документално-информационните масиви относно “доказаната невинност” на осъдените в Либия български медицински лица, или самите вие да ми дадете копия от тях** (тъй като приемам, че след като Вие така енергично защитавате и поддържате официалната теза на българската държава, то тези информационни масиви са предоставени поне на Вас, и че Вие правите това, което правите, тъй като върху основата на доказателствата се убедени в правота си).

Освен това, обръщам се към Вас, **Ваши Превъзходителства**, за да Ви кажа:

1) че според моите анализи **по своите държавно-стратегически и пропагандни измерения** казусът с осъдените в Либия български медици е аналогичен и съизмерим единствено на случаите с убийството в Лондон на **писателя Георги Марков** и на българската следа в покушението в Рим срещу **папа Йоан-Павел Втори**;

2) че според моите анализи след политическите промени от 1989 г. до днес броят на пребиваващите в различни страни в света българи, които са били арестувани и подложени на съдебни процеси, както и които са били предумишлено или инцидентно убити, случайно пострадали и попаднали в състояние на необходимост от правна защита, е около 500-700 души, но за тях както българската, така и световната общественост не знае нищо, тъй като защитата им или въобще не е била осъществена или е била осъществена само формално; и че повече от очевидно и на пръв поглед странна е **диспропорционалността на третирането както от българските власти, така и от политиците и властите на вашите държави на българските медици в Либия**, от една страна, **и на всичките останали българи**, от друга страна;

3) че особено внимание заслужават изискващите специално проучване съображения относно това **дали осъдените български медици преди това са били участвували в аналогичната дейност на така посочените и действащи в България лаборатории**;

4) че особено внимание заслужават изискващите специално проучване съображения относно това по какъв начин въпросните осъдени в Либия български медицински лица са съвместявали, от една страна, своята ангажираност към медицината, и от друга страна - *своята ангажираност към военните офицерски чинове от тайните служби, които са имали и все още имат в България* (и свързаните с тях изисквания за строго изпълнение на секретни заповеди).

Обръщам се към Вас, **Ваши Превъзходителства**, за да Ви попитам: *след като Вие, вашите политици и държавници така енергично и пристрастно демонстрирате своя ангажимент към официалната теза на българското правителство, дали по този начин всъщност не изпълняване някакъв тайно поет от вашите правителства ангажимент към КГБ и нейната днешна посткомунистическа трансформация - Червената мафия?*

Питам Ви това, тъй като:

а) въпросните действували в България лаборатории са били част от *международната оперативно-експериментална мрежа на КГБ*;

б) решението за тяхното създаване и функциониране е било взето от тогавашното най-висше българско комунистическо политическо и държавно ниво;

в) поне на пръв поглед би следвало да изглежда странен факта, че същото това решение днес се изпълнява и защитава изключително пристрастно и от сегашното най-висше българско политическо и държавно йерархично ниво;

г) още по-странно би следвало да изглежда това, че със защитата на същото това решение и произлезлите от неговото изпълнение престъпни последици са се заели и лицата от най-висшето йерархично ниво на сегашните европейски държави;

д) в духа на същото ментално направление би следвало да бъде прецизно обмислено и анализирано съображението, че на същото ниво е било взето и евентуалното решение за извършването на такава експериментална дейност и в Либия;

е) при това специално внимание заслужават фактите, свързани с ангажимента на генералът от КГБ и шеф на руското разузнаване, както и Министър на външните работи и Министър-Председател **Евгени Примаков**, благодарение на когото **либийският лидер Моамар Кадафи и неговото правосъдие** бяха шантажирани и мотивирани да се откажат от първоначалното обвинение;

ж) и накрая заслужава внимание и отнасящият се към т. нар. *“камуфлажна гарнитура”* факт, че традиционно раболепното и агентурно преданото на комунистическите тайните служби и на тяхното сегашно мафиотско трансформиране **българско академично общество** възнагради **Евгени Примаков** като го удостои с почетното звание *“Доктор хонорис кауза на Софийския университет”*, уж заради някаква си книга, а всъщност заради заслугите му на **политически шантажър**.

29 септември 2005 г.

Янко Н. Янков